

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de novembre del 2017

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i els Magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la Sra. J.F.L. va interposar demanda, de data 26-01-2016, envers el Sr. X.M.F., en la que interessava la modificació de les mesures paterno-filials respecte de la de pensió d'aliments i despeses extraordinàries.

En data 23-02-2016 la part defenent es va oposar a la demanda i va sol·licitar la desestimació de la modificació de la pensió d'aliments, la reclamació que s'efectuava de 2.341,78€ i el repartiment a parts iguals de

les despeses extraordinàries, ja que entenia adequat un 70% a càrrec de la mare i un 30% a càrrec del pare.

II.- L'Hble. Batlle va dictar sentència, de data 22-05-2017, amb la següent part decisòria:

“Que estimant majoritàriament la demanda formulada per la Sra. J.F.L. contra el senyor X.M.F., ha de :

Primer.- *Modificar la Sentència de data 30 de gener del 2.003 dictada en el marc de la causa B-0003-4/2003, i més concretament l'apartat g) del Conveniu homologat per la citada resolució de data 11 de desembre del 2002 que es redactarà de la següent manera :*

“g) el senyor X.M.F. contribuirà en concepte de pensió alimentària de la seva filla Z.F.M. en l'import de 400,00 € que serà satisfet dintre dels 7 primers dies de cada mes, mitjançant ingrés o transferència bancària al compte bancari que li indicarà la mare, i això mentre na Z. prossegueixi els seus estudis amb normal aprofitament i no es pugui sustentar per ella mateixa de forma independent. Dit import s'actualitzarà amb periodicitat anyal en funció de la variació que experimenti l'IPC a Andorra”.

I afegir un apartat que s'anomenarà h) i que dirà:

“h) els progenitors de na Z. es faran càrrec al 50 % cadascú de les despeses extraordinàries que generi la seva filla”

Segon.- *Condemnar a la part defenent a satisfer a la part agent la suma total 2.341,78 € en concepte de despeses de psicòleg, ortodòncia, i formació de hip hop generades per la seva filla Z.*

Tercer.- *No fer especial imposició de les costes judicials ocasionades.”*

III.- El Sr. Francesc X.M.F. va interposar recurs contra la sentència dictada a la instància, i, en data de registre 6-10-2017, va presentar llur escrit de conclusions, en mèrits del qual sol·licita la revocació parcial de la resolució d'instància.

Pel contrari, la part recorreguda, en el seu escrit de contesta a les conclusions, de data 26-10-2017, interessa, en consonància amb els arguments exposats, que es desestimi el recurs i s'imposin a la part recurrent les costes processals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els greuges o motius en els que la part defenent motiva el seu recurs són els que segueixen.

En primer terme, entén que la pensió fixada en 400 € no procedeix. Ha anat abonant l'import de 324 € que s'adequa a les necessitats de la filla i a la seva capacitat econòmica.

Quant a la capacitat econòmica, l'extracte bancari de l'empresa A SLU presenta un saldo negatiu de 4.865,57 € i el compte que comparteix amb la seva esposa un de positiu de 3.700 €. El seu sou és de 1.200 € com ressort dels punts de la CASS i de l'extracte bancari.

Pel que fa a les necessitats de la filla, ja major d'edat, aquesta assenyala que amb la pensió actual cobreix les seves necessitats i a més percep uns ingressos de 200 € com a animadora.

En segon terme, exposa que en funció de la capacitat econòmica del recurrent i de la part contrària, qui manté un saldo positiu en el compte no inferior a 20.000 € i en el negoci de 26.398,80 €, alhora que disposa d'un sou

de 2.200 € mensuals, correspon establir un percentatge del 70% a càrrec de l'agent.

I, en darrer terme, considera que no es trobava obligat a l'abonament de les despeses extraordinàries pel Conveni de 11-12-2002, a la vegada que foren liberalitats de la mare i no es van consensuar amb el pare, sense que tinguessin el caràcter d'urgents.

No comparteix l'aplicació de l'article 10 LQM, ja que es refereix a l'obligació de mantenir als fills durant el matrimoni i no es pot extrapolar a la separació de fet.

Insisteix en que són despeses decidides unilateralment i no va donar ni la seva opinió ni el seu consentiment.

II.- El primer motiu del recurs té a veure amb el quantum de la pensió d'aliments. És reiterada la jurisprudència d'aquesta Sala que la pensió d'aliments s'ha de determinar en funció de la proporcionalitat entre dos paràmetres: les necessitats del fill, ja sigui menor o major d'edat, i de la capacitat econòmica de l'alimentant.

Consta acreditat a les actuacions que en el conveni de 10-12-2002 es va establir una pensió d'aliments de 270,46 €; que, després de les oportunes actualitzacions, es situava abans de la resolució d'instància en un import de 324 €.

El canvi de circumstàncies per a incrementar la pensió a 400€ sí resta provat en funció de les següents circumstàncies.

Per una banda, el pare havia de satisfer aquesta pensió d'aliments, amb un règim de visites de la que aleshores era la seva filla menor. Des de finals de l'any 2014, no visita a la menor (malgrat refereixi el pare que des de la fi de 2015 té converses telefòniques i missatges), la qual cosa incrementa les despeses que ha d'assumir la mare, alhora que li resta a aquesta temps de lleure i d'oci. I aquesta conclusió esdevé extrapolable a la majoria d'edat de la filla, atès que la pensió inclou no solament les despeses relatives a la seva alimentació en sentit ampli (aliments, roba, habitatge, subministres) sinó també les referents a la seva formació professional i al temps de lleure.

Les despeses de la menor, que cursa estudis de formació professional i que, eventualment, integra un grup de ball professional que li ha possibilitat obtenir 200 € al mes durant uns vuit mesos l'any, inclouen els conceptes anteriors, encara que solament s'han quantificat les despeses de transport, per un import de 208 €.

Per tant, sí que es pot constatar un canvi de circumstàncies, ja que incomplert el règim de visites o no comunicant amb la filla ja major d'edat, tot el temps la filla el passa en companyia de la mare, qui ha d'assumir amb la pensió de 324 euros totes les partides que integren els aliments de la filla Z.

Per una altra, quant a la capacitat econòmica del pare, s'ha d'indicar que el defenent exposa que percep un salari de 1.300 € mensuals (ara en apel·lació afirma que són 1.200 €), però de l'extracte de A SLU, de la que és soci i administrador únic, apareixen conceptes "càrrec nòmines", que van al llarg de l'any 2015 des de 3.600 € a 4.600 €, essent els imports més repetits els de 4.400 €, sense que se sàpiga quants treballadors consten a l'empresa, atès que a la declaració diu que són tres i el compareixent (foli 319), però no s'ha acreditat documentalment.

I del compte corrent que té el pare amb la seva actual parella (folis 154 i ss) sí apareix una nòmina domiciliada per import de 1.300 €, sense indicar a qui pertany, però en el mes de juny es reflecteix en el compte una nòmina X. per import de 1.500 €, de manera que tot fa pensar que la nòmina de 1.300 € és de la seva parella. I el mateix succeeix al mes de juliol, encara que ja no s'indica "nòmina X.", sinó solament "nòmina". I, d'ençà el mes de gener de 2016, és a dir, amb posterioritat a la interposició de la demanda, la seva nòmina es reflecteix en el compte per un import de 1.200 € (foli 241).

Si als anteriors extrems que revelen una capacitat patrimonial superior als 1.200 € que s'exposa, s'ha d'afegir que és també administrador únic i soci de la mercantil A SL (foli 255) i que del compte de pèrdues i guanys de la mercantil A SLU resulta que les despeses de personal foren el 2015 superiors a 68.000 € i el 2016 superiors a 66.000 €. I els extractes de punt de la CASS (foli 286) consta una base de cotització de 1.973,43 € els mesos de gener a març, alhora que l'any 2016 apareixen en el compte corrent altres ingressos l'any de 2015 de 1.387 i 1.523,33 €. A més treballa Andorra de dimarts a dijous, la qual cosa fa pensar que de divendres a dilluns obtingui una altra font d'ingressos a M.

En definitiva, dels anteriors extrems apareixen indicis d'uns guanys mensuals superiors als que s'exposen i, per tant, la capacitat econòmica del recurrent es situa al voltant dels 2.000 € com a mínim, de manera que es pot satisfer sobradament una pensió d'aliments de 400 €.

III.- La capacitat econòmica de la mare de la Z. es situa en la percepció d'un salari de 2.200 € mensuals, però que ha disminuït arran d'una situació de baixa fins el febrer de 2016. Com bé recull la resolució d'instància, s'observen reserves en el compte corrent del negoci entre

23.000 i 26.000 € i en el de la part agent entre 28.000 i 36.000 €, i un dipòsit de 75.000 €.

Si aquesta capacitat econòmica de la mare la comparem amb la del pare, i tot tenint en compte els indicis econòmics que abans hem posat de manifest i que evidencien una major capacitat econòmica de l'afirmada, s'ha de concloure també amb la resolució d'instància que les despeses extraordinàries han de ser abonades en un percentatge igual del 50%.

I no es pot asseverar per part del defenent que no es troba obligat a abonar-les perquè en el conveni regulador de la crisi de la parella no es va preveure aquesta contribució. En efecte, l'omissió en el conveni s'ha d'integrar pels òrgans judicials. I des d'aquesta òptica, l'article 10 LQM estableix l'obligació dels progenitors de mantenir i educar els fills segons els mitjans econòmics de la família. És cert, com exposa el recurrent, que l'article 10 ho preveu en situacions de normalitat en la convivència matrimonial o de parella, però no es pot oblidar que la responsabilitat parental es segueix mantenint quan s'ha produït la crisi i que, en relació als aliments i a les despeses extraordinàries, els progenitors han de seguir sufragant les mateixes en proporció a les necessitats dels fills i a la seva capacitat econòmica.

En conseqüència, també aquest motiu ha de ser refusat.

IV.- Per últim, s'han d'analitzar les partides reclamades per la part agent, concedides per la sentència, i que han estat impugnades en aquesta alçada.

Ja hem tingut ocasió de manifestar que l'argument de la inaplicabilitat de l'article 10 LQM no pot ésser emparat per aquest Tribunal ni tampoc el fet

que l'omissió del repartiment en el conveni regulador de la crisi de parella del sufragi de les despeses extraordinàries pugui ésser un motiu o argument per a defensar la seva manca de pagament.

Quant a les despeses de psicòleg i ortodòncia, aquestes han de ser qualificades com a despeses de caire extraordinari, tota vegada que s'han de considerar com a no previsibles i de caire necessari. En aquest sentit, consta a les actuacions (folis 317 i 320) el caràcter necessari dels tractaments psicològics portats a terme, així com aquest es predicable també de l'ortodòncia, per la qual cosa el pare ha de contribuir al 50% del pagament de les quantitats abonades per la mare en relació a aquests conceptes.

Evidentment, no es pot compartir l'al·legació que aquestes despeses són liberalitats que efectuava la mare, perquè no només ha restat acreditat el caire necessari d'aquestes sinó que les intervencions de salut bucal d'un fill o el tractament psicològic per ajudar-lo a superar els problemes amb que s'enfronta, difícilment pot rebre aquesta consideració d'atribució gratuïta.

Pel que fa a les despeses de hip-hop, de les actuacions es desprèn que el pare coneixia que la filla portava a terme aquesta activitat i que, fins i tot, va col·laborar amb el pagament de la quota internacional (Folis 335 i 336, la testifical de la filla, on afirma que el pare va col·laborar en el pagament de les quotes i que creu que la quota internacional la van pagar conjuntament, i confessió de la part defenent –foli 319- on reconeix que la filla fa classes de hip-hop perquè voldria arribar a ser instructora i que en una ocasió se li va demanar ajuda i va pagar).

En definitiva, del material probatori que es troba a les actuacions, i quant a aquestes darreres despeses s'ha de concloure també la procedència

al pagament del 50%, ja que com a activitat que realitza la seva filla, aquesta era coneguda i, fins i tot, havia col·laborat al pagament de quotes relatives a aquesta, la qual cosa implica clarament no sols el coneixement sinó també el consentiment envers la realització de l'activitat.

Per les anteriors consideracions, aquest darrer motiu ha de decaure.

V.- Quant a les costes processals, malgrat tractar-se d'un procediment de família, atès que totes les pretensions revocatòries tenen a veure amb reclamacions dineràries o de caire patrimonial, procedeix el seguiment del criteri del venciment objectiu i, per tant, la imposició al recurrent de les costes processals d'aquesta alçada, derivades de la desestimació del recurs.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat pel Sr. X.M.F. contra la sentència, de data 22-05-2017, dictada per l'Hble. Batlle, que confirmem íntegrament. Imposem a la part recurrent les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-